

Ако трябва да избираш, кое би жертвал –
любовта или себе си...

Божествени и прокълнати

книга първа

БРИ ДИСПЕЙН

БРИ ДИСПЕЙН

БОЖЕСТВЕНИ И ПРОКЪЛНАТИ

The Dark Divine
Copyright © 2009 by Bree Despain
All rights reserved

© Цветана Генчева, превод
© Издателство ЕРА,
худ. оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2010
Всички права запазени

ISBN: 978-954-389-101-6

БРИ ДИСПЕЙН

*Божествени
и прокълнати*

ЕРА

Жертва

*Кръв изпълва устата ми. Огън прогаря вените ми. Заглушавам
напиращия вик. Сребърният нож се изплъзва от ръцете ми. Изборът е
само мой.*

*Аз съм живот или смърт. Аз съм спасение или разрушение. Ангел или
демон.*

Аз съм благодат.

Забивам ножа.

Това е моята жертва –

аз съм звярът...

Първа глава Блудният син

След обяда

– Грейс! Трябва веднага да видиш новия. – Бях пред шкафчетата, когато Ейприл се лепна за мен. Понякога ми приличаше на кокер шпаньола, който имах навремето – почти всичко я караше да потръпва от вълнение.

– Най-готиното парче на света ли? – Едва не изпуснах раницата заради тъпата заключалка на още по-тъпото шкафче.

– Да, бе. Този тип е адски гаден. Разкарали са го от последните му две училища и дори Брет Джонсън разправя, че го били пуснали условно. – Тя се ухили. – Освен това абсолютно всички знаят, че Джуд е най-готиният пич на всички времена.

Накрая изпуснах раницата. Кутията с пастели изтрака до краката ми.

– Какво очакваш да кажа? – рекох аз и приклекнах, за да прибера пръсналите се наоколо пастели. – Да не би да си забравила, че Джуд ми е брат?

– Попита ли за мен, докато обядвахте?

– Да. – Продължавах да събирам пъстроцветните моливи. – Попита: „Как е Ейприл”, а аз му казах: „Добре е” и след това той ми даде половината от сандвича си с пуешко. – Кълна се, че ако тя беше някоя гаднярка, щях да имам основание да се тревожа, че Ейприл се е сприятелила с мен единствено заради брат ми – както се опитваха да направят половината момичета в това училище.

– Побързай – настоя тя и ме погледна през рамо.

– Можеше да ми помогнеш – размахах аз счупен пастел. – Купих ги на връщане от кафенето.

Ейприл се наведе и вдигна син.

– За какво са ти притрябвали? Нали работиш с въглен?

– Нещо не успях да го докарам. – Дръпнах парчето от пръстите ѝ и го пъхнах в кутията. – Започвам отново.

– Не трябва ли да я предадеш утре?

– Не мога да я предам, ако не е наред.

– Според мен не е чак толкова зле – отвърна тя. – Освен това ми се стори, че новият я хареса.

– Какво?

Ейприл заподскача. Стисна ръката ми.

– Ела, задължително трябва да видиш. – Хукна към кабинета по изкуство и ме поведе след себе си.

Стиснах кутията с пастелите.

– Много шантаво се държиш.

Ейприл се разсмя и забърза.

– Ето я и нея – провикна се Лин Бишоп, когато завихме по коридора към кабинета. Група ученици се бяха скупчили пред вратата. Щом приближихме, те ни направиха място да минем. Джени Уилсън погледна към мен и прошепна нещо на Лин.

– Какво става? – попитах аз.

Ейприл посочи.

– Виж.

Спрях и го зяпнах. Облеклото му – износена тениска с група „Улфсбейн“ и черни, мръсни дънки, протъркани на коленете – бе предизвикателство към приетото в „Холи Тринити“. Рошавата му коса, боядисана в черно, скриваше лицето му, докато стискаше огромен лист в белите си ръце. Това бе рисунката ми с въглен, а той се беше настанил на моето място.

Подминах насъбралите се и пристъпих към чина.

– Извинявай, но си седнал на моето място.

– Значи ти си Грейс – рече той, без да ме поглежда. Нещо в дрезгавия му глас ме накара да настръхна.

Отстъпих назад.

– Откъде ми знаеш името?

Той посочи етикета, лепнат на кофичката с четки, която оставих, преди да отида да обядвам.

– Грейс Дивайн* – изсумтя той. – Вашите май са били луди по божественото, а? Обзалагам се, че баща ти е свещеник.

– Пастор е, не че ти влиза в работата.

---

*Grace Divine на български може да се преведе като „божия благодат“. – Б. пр.

Той държеше рисунката ми пред себе си.

– Грейс Дивайн. Сигурно очакват велики дела от теб.

– Така е. Сега чупката от мястото ми.

– Тази рисунка за нищо не става – отбеляза той. – Клоните са гола вода, а пък чворовете трябва да са обърнати нагоре, не надолу. – Стисна един от въглените ми между фините си пръсти и започна да драска по листа.

Подразни ме наглостта му, но не можех да не забележа лекотата, с която нанасяше плътните черни мазки, които се превръщаха в клони от въглени. Същото дърво, което ме измъчваше вече цяла седмица, най-сетне оживя на листа. Използваше малкия си пръст, за да размаже въглена по дънера – една от основните забрани в часа на Барлоу, но размитите щрихи създаваха тъкмо ефект като кората на дърво. Наблюдавах го как пресъздава светлосенките в основата на клоните, а след това се зае с чепа на най-долния. Откъде знаеше, че съм решила да изглежда точно така?

– Престани – сопнах се аз. – Моя си е. Дай ми я. – Дръпнах листа, но той го потегли на другата страна. – Върни ми го!

– Целуни ме – каза той.

Ейприл ахна.

– Какво? – попитах аз.

Той се надвеси над рисунката. Лицето му беше скрито от рошавата коса, а изпод тениската изскочи висулка от черен камък.

– Целуни ме и ще ти я върна.

Стиснах ръката, с която държеше въглена.

– Ти за какъв, по дяволите, се мислиш, бе?

– Значи не ме позна? – Той вдигна глава и приглади назад косата си. Страните му бяха бледи, хлътнали, но очите му ме накараха да ахна. Навремето наричах същите тези очи „кални локви”.

– Даниъл? – Пуснах ръката му. Въгленът изтрака на чина. Милиони въпроси се зароиха в главата ми. – Джуд знае ли, че си тук?

Даниъл стисна черната висулка. Отвори уста, сякаш се канеше да каже нещо.

Господин Барлоу влезе, приближи се до нас, скръстил ръце пред широките си гърди.

– Нали ти казах да се отбиеш в канцеларията, преди да влезеш в час – обърна се той към Даниъл. – След като не умееш да проявяваш уважение, млади човече, може би мястото ти не е тук.

– Тъкмо си тръгвах. – Даниъл тласна стола назад и мина покрай мен с увиснали рамене. Боядисаната му коса беше паднала над очите. – До скоро, Грейси.

Погледнах рисунката с въглен, която беше оставил. Черните линии се преплитаха и очертаваха познатото самотно дърво. Профучах покрай господин Барлоу и групата ученици, скупчили се на вратата.

– Даниъл! – провикнах се. Само че коридорът беше празен.

Даниъл умееше да изчезва. В това отношение нямаше равен на себе си.

Вечеря

Чувах как вилиците и ножовете тракат по чиниите и очаквах с ужас небезизвестния ежедневен ритуал на семейство Дивайн – онази част от вечерята, която неизменно започваше с „Как мина днес“.

Татко започна пръв. Беше силно развълнуван, че енорията ще спонсорира благотворителна акция. Щеше да му е приятно да се заеме с подобна задача. Напоследък толкова много време прекарваше затворен в кабинета си, че двамата с Джуд се шегувахме, че сигурно се опитва да по-

ложи началото на нова религия. Мама ни разказа за новия стажант в болницата, че малкият Джеймс научил думите *грах*, *ябълка* и *костенурка*, докато бил на занималня. Чарити се похвали, че изкарала шестица по химия.

– Накарах повечето от приятелите си да дарят палта или зимни якета за благотворителната акция – заяви Джуд, след като нарязва кюфтето на малкия Джеймс на хапки.

Нищо чудно. Някои хора в Роуз Крест разправяха, че добротата на Джуд била чисто и просто преструвка, но той наистина си беше такъв. Че кой друг би се отказал от свободата през последната година в гимназията, за да посвети три следобеда в седмицата на дистанционно обучение? Или пък ще откаже да постъпи в университетския отбор по хокей с приятелите си, защото не искал да проявява агресия. Понякога ми се струваше невъзможно трудно да съм по-малката му сестра, но бе невъзможно да не обичаш Джуд.

Стана ми неприятно, защото знаех как ще му подейства новината ми.

– Браво – усмихна се татко на Джуд.

– Да – грейна той. – Вчера казах на всички, че дарявам якето си, и ги приканих да направят същото.

– И кое яке дари? – полюбопитства мама.

– Червеното.

– На „Норт Фейс“ ли? Че то беше почти ново.

– Естествено, след като почти не съм го носил през последните три години. Беше егоистично да си го държа в гардероба, след като някой друг би го използвал.

– Джуд е прав – отбеляза татко. – Имаме нужда и от хубави дрехи. Денят на благодарността още не е дошъл, а вече разправят, че тази зима щяла да бие всички рекорди.

– Точно така! – оживи се Чарити.

Мама изпъшка. Така и не разбираше защо жителите на Минесота толкова се радват на кучешките студове.

Аз побутвах картофеното пюре в чинията, когато татко се обърна към мен и ми зададе въпроса, който нямаше никакво желание да чувам:

– Много си тиха тази вечер, Грейс. Как мина денят ти?

Оставих вилицата. Парченцето от кюфтето в устата ми имаше вкус на стиропор, когато преглътнах.

– Днес видях Даниъл.

Мама вдигна поглед, макар да се опитваше да попречи на Джеймс да хвърли храна по другата страна на масата. Очите ѝ сякаш нашепваха: *„Изобщи не споменавай това име в дома ни.“*

Когато седнехме да се храним, обсъждахме почти всичко – и смърт, и бременността при тийнейджърките, и политика, дори религиозната несправедливост в Судан – но имаше една тема, която вече никога не повдигаше – Даниъл.

Татко избърса уста със салфетка.

– Грейс и Джуд, ще имам нужда от помощта и на двамата утре следобед в енорията. Благотворителното събитие има забележителен отклик. Не мога дори да вляза в кабинета си. Пълно е с консерви царевица.
– Той се засмя.

Прочистих гърлото си.

– Разговарях с него.

Смехът на татко секна, сякаш се беше задавил.

– Хайде стига с откровенията, Грейс – срязва ме Чарити, а вилицата ѝ беше застинала пред устата.

Джуд отмести стола си назад.

– Извинете ме – въздъхна той и остави салфетката на масата. Не дочака отговор и излезе от кухнята.

Погледнах мама. „*Видя ли какво направи*”, сякаш питаха очите ѝ.

– Грах – писна бебокът и метна цяла шепа в лицето ми.

– Много съжалявам, че... – прошепнах и скочих от масата.

По-късно

Джуд беше седнал на предната веранда, увит в синята кувертюра от канапето. Дъхът му излизаше на бели валма.

– Адски студ е, Джуд. Прибирай се.

– Добре съм.

Знаех, че не му е добре. Малко бяха нещата, които го тревожеха. Не му беше приятно, когато разни момичета в училище подхвърляха гадни забележки, все едно се шегуваха. Мразеше, когато хората използваша името на господ без основателна причина, и не проявяваше никакво търпение към онези, които разправяха, че Уайлд никога нямало да спечели купата „Стенли”. Джуд обаче никога не крещеше, не повишаваше глас, когато беше вбесен. Тогава говореше съвсем тихо и се затваряше в себе си.

Потрих ръце, за да се стопля, и седнах до него на стълбите.

– Извинявай, че споменах Даниъл. Не исках да те ядосвам.

Джуд разтри двата успоредни белега на лявата ръка. Често го правеше. Вече имах чувството, че го прави несъзнателно.

– Не съм ядосан – рече най-сетне той. – Просто съм притеснен.

– Заради Даниъл ли?

– За теб – погледна ме той в очите. Имахме еднакви римски носове и тъмнокастенияви коси, но приликата във виолетовите ни очи винаги изглеж-

даше малко свръхестествена – най-вече сега, когато забелязах колко болка е стаена в погледа му. – Знам какво изпитваш към него...

– Изпитвах. Всичко се случи преди повече от три години. Тогава бях още дете.

– И сега си все още дете.

Прииска ми се да кажа нещо, с което да го затапя, като „Също като теб”, защото той бе само една година по-голям от мен. Знаех обаче, че не го казва с лошо чувство. Искаше ми се най-сетне да приеме, че съм почти на седемнайсет. От цяла година ходех по срещи и шофирах.

Студът се вмъкна под тънкия ми памучен пуловер. Тъкмо се канех да вляза вътре, когато Джуд стисна ръката ми.

– Грейси, искам да ми обещаеш нещо.

– Какво?

– Ако се видиш отново с Даниъл, обещавай да не разговаряш с него.

– Ама...

– Слушай какво ще ти кажа – започна той. – Даниъл е опасен. Той не е същият човек както едно време. Обещавай ми да стоиш далече от него.

Забих нокти в кувертюрата.

– Сериозно говоря, Грейс. Трябва да ми обещаеш.

– Добре, обещавам.

Джуд стисна ръката ми и зарея поглед в далечината. Сякаш наблюдаваше нещо на хиляди километри оттук, но аз знаех, че очите му са отправени към стария орех – същия, който се опитах да нарисувам в часа по изкуство – който разделяше двора ни от двора на съседа. Запитах се дали не мисли за онази нощ преди три години, когато видя Даниъл за последен път – когато всички ние го видяхме за последен път.

– Какво се случи? – прошепнах аз. Беше минало много време, откакто някой от нас беше събирал смелост, за да зададе този въпрос. Всички се преструваха, че не се е случило нищо. Само че това *нещо* не беше причината, поради която двете с Чарити ни изпратиха при баба и дядо за три седмици. Семействата не престават да говорят за нещо, което уж е *нищо*. Въпросното *нищо* не обяснява тънкия бял белег – като белезите на ръката му – точно над лявото око на брат ми.

– Не бива да се говори лошо за мъртвите – промърмори Джуд.

Поклатих глава.

– Даниъл не е мъртъв.

– За мен е мъртъв. – Лицето на брат ми бе напълно безизразно. Никога досега не го бях чувала да говори по този начин.

Аз поех дълбоко студения въздух и го погледнах, прииска ми се да прочета мислите му.

– Знаеш, че можеш да ми кажеш всичко.

– Не, Грейси, всъщност не мога.

От тези думи ме заболя. Отдръпнах ръката си. Не знаех по какъв друг начин да реагирам.

Джуд се изправи.

– Не се занимавай повече с това – помоли тихо той и ме загърна с кувертюрата. Качи се по стълбите и аз чух как мрежестата врата изтрака и се затвори. Синята светлина от телевизора блестеше през прозореца.

Огромно черно куче пристъпваше по безлюдната улица. Спря под ореха и погледна към мен. Езикът му провисна от устата, сякаш беше задъхано. Очите му ме наблюдаваха и искряха в синьо. Потръпнах и погледнах дървото.

Снегът започна да вали преди Хелоуин, но няколко дни по-късно се стопи и едва ли щеше да завали отново преди Коледа. Междувременно

всичко в двора бе увяхнало, съсухрено и жълто, освен ореха, който пропукваше при всеки порив на вятъра. Беше бял като ясен и потръпваше като призрак на светлината на кръглата луна.

Даниъл се оказа прав за рисунката ми. Клоните наистина не се бяха получили, а чепът на един от по-ниските трябваше да гледа нагоре. Господин Барлоу ни беше накарал да рисуваме нещо от детството. Когато се наведох над листа, имах чувството, че виждам старото дърво. Само че през последните три години нарочно извърщах очи всеки път, когато минавах покрай него. Усещах болка, когато мислех за него и за Даниъл. Сега, докато седях на стълбите пред верандата и наблюдавах как старото дърво се поклаща на лунната светлина, то сякаш събуди спомени, които не можех да потисна.

Кувертюрата се смъкна от раменете ми, когато се изправих. Погледнах към прозореца на хола, а след това отново към дървото. Кучето си беше отишло. Колкото и да беше странно, аз се зарадвах, че животното нямаше да гледа, когато минех от другата страна на верандата и коленичех между тръните. Смело изтърпях одраскването, когато напипах нещо, което дори не бях сигурна дали ще открия. Пръстите ми попаднаха на студена повърхност. Бръкнах по-навътре и измъкнах предмета.

Металната кутия за обяд беше като къс лед в ръцете ми. Беше разядена от ръжда, въпреки това аз веднага забелязах избелелия Мики Маус, след като избърсах от капака наслоявалата се години наред мръсотия. Тя беше останала от времена, които ми се струваха безкрайно далечни. Та нали това беше съкровищницата ни, в която с Джуд и Даниъл криехме ценности като чипове, бейзболни картички и странния дълъг зъб, който открихме в гората зад къщата. Сега обаче приличаше на малък метален ковчег – кутия, в която бяха положени спомени, които исках да умрат.

Отворих капака и извадих тетрадката с кожена подвързия. Разгърнах мухлясалите страници, за да стигна до последната рисунка. Бях рисувала това лице отново и отново, защото така и не успях да го докарам. Косата му беше толкова руса, че навремето изглеждаше почти бяла, не беше рошава, черна и сплъстена. На брадичката си имаше трапчинка и крива, почти дяволита усмивка. Очите му обаче не престанаха да ми създават трудности. Не можех да пресъздам дълбочината им с обикновени щрихи, нанесени от молив. Бяха толкова тъмни, толкова дълбоки. Бяха като наситената кал в езерото, в която джапахме – очи като кални локви.

Спомени

– Искаш ли го? Ела и си го вземи. – Даниъл скри шишето терпентин зад гърба си и отскочи встрани, сякаш се канеше да хукне нанякъде.

Аз кръстосах ръце и се облегнах на дървото. Вече го бях гонила из цялата къща, през двора и поне два пъти около ореха, и то защото той се беше промъкнал в кухнята, докато аз работех, и беше задигнал шишето разремител за боя, без да каже и дума.

– Върни ми го веднага.

– Целуни ме – отвърна Даниъл.

– Какво?

– Целуни ме и ще ти го върна. – Той докосна сърцевидния чеп на най-ниския клон на дървото и ми се усмихна дяволито. – Знам, че искаш.

Бузите ми пламнаха. Копнеех да го целуна с цялата жажда на единайсет и половина годишното си сърце и знаех, че той го знае. Даниъл и Джуд бяха приятели още от двегодишни, а пък аз – само година по-малка – се влачех след тях откакто бях проходила. Джуд нямаше нищо против, ко-

гато исках да съм с тях, докато на Даниъл не му беше никак приятно, но истината бе, че само момиче можеше да изиграе ролята на кралица Амидала и да е партньорка на Анакин на Даниъл и Оби Уан Кеноби на Джуд. Въпреки че Даниъл не спираше да ме дразни, той бе първото ми увлечение.

– Ще се оплача от теб – предупредих го аз.

– Не, няма. – Той се приведе напред, все още ухилен. – Хайде сега да ме целунеш.

– Даниъл! – провикна се майка му през отворения прозорец на къщата им. – Идвай веднага да почистиш боята.

Даниъл се изправи веднага, обзет от паника. Погледна бутилката в ръката си.

– Моля те, Грейси, трябва ми.

– Защо не попита?

– Идвай веднага, момче! – изрева баща му през прозореца.

Ръцете на Даниъл трепереха.

– Много те моля.

Кимнах и той се втурна към тях. Скрих се зад дървото и слушах как баща му крещи. Вече не помня какво точно казваше. Не думите му отвориха раната, а гласът – ставаше все по-дълбок и дрезгав, докато крещеше. Аз се отпуснах на тревата, присвих колене към гърдите си и ми се прииска да направя нещо, за да му помогна.

Днес, когато го видях в часа на Барлоу, бяха минали почти пет години и половина от онзи ден, две години и седем месеца, откакто изчезна, само година, преди да дойде да живее при нас, една година, преди да стане наш брат.

Бри Диспейн

БОЖЕСТВЕНИ И ПРОКЪЛНАТИ

Лилия Анастасова
редактор и коректор

Издателство *ЕРА*, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПРЕСПРИНТ ООД